

Òrgan de la Federació Local de Sindicals i portanveu de la Comarcal Alt Camp C. N. T.

Any III

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Pacquet de 5 exemplars, a 17 cts. exemplar
Número solt, 20 cts. - Trimestre, 250 pessetes

Valls, Dijous 3 de Març de 1938

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Carrer de B. Durruti, 44

Número 74

EDITORIAL

A L'ENTORN DE L'UNITARISME

Molt especialment des del 19 de juliol històric ençà, s'ha vingut escrivint i parlant d'unitarisme en tots els sentits imaginables a desdir.

Ni amb una muntanya de paper o de discs gramofònics, de les dimensions d'un Himalaya, n'hi hauria prou per a recollir totes les paraules que s'han dit i s'han escrit fent l'apologia de la unitat, recomanant-la o invocant-la i amenaçant amb tots els estralls d'ordre natural i fins sobrenatural, que és el més sintomàtic: malhauradament per afegidura, si no ens deixem endur de l'afany unionista que sembla tenir abrindada la imaginació de tanta gent.

Unitat sindical, per una banda i per una altra o per totes, unitat antifeixista, hom ve cridant i escrivint a dojo.

Ara bé: per damunt i fins per dins d'aquest envalum de paraulisme unitarista, una veritat desconfortadora ha anat prenent cos i convertint-se en la realitat més autèntica i a l'hora dolorosa: el mite de la unitat.

Es parla de la unitat com hom sol parlar massa sovint de coses abstractes: teocratitzant. Es a dir, que quan els qui parlen i escriuen respecte el tema ja fet inesgotable de la unitat, es refereixen a la mateixa, ho fan concedint-li categoria de valor pròpia, independent de les idees i accions dels homes. En una paraula, li atribueixen atributs divins o determinats per obra de miracle, que suposen l'existència intrínseca de totes les virtuts i la conseqüència lògica de totes les ventures.

Fem la unitat.—venen a dir— i tot el demés es farà sol. Tant els que es refereixen a la unificació dels organismes sindicals proletaris com els que ho fan a tots els que s'anomenen antifeixistes, venen atorgant a la unitat les mateixes virtuts de redempció màgica.

Nosaltres, però, que som partidaris com el qui més de la unitat entre tot el que tinga un denominador comú d'humanitat, no ens deixem cegar per les paraules, ni per cap tòpic ni cap mite. Sabem el que valen unes i altres i no podríem encara que vulguéssim formar part de l'allau de gent que sembla convençuda que deixant penjada en qualsevol indret de l'espai la paraula unitat, quedaran resolts automàticament tots els problemes socials i polítics, sense oblidar els bèl·lics, que venen empenyent-nos cada cop amb més força i amb més imperiositat amenaçadora.

I creiem necessari cridar l'atenció de la gent, sobretot dels nostres companys, sobre la necessitat de no acceptar mites, de no acatar tòpics, de no divinitzar paraules per molt flamejants que semblin, encara que una d'elles, i potser ara com ara la més llampanant, sigui la de unitat.

En primer lloc cal dir ben alt que la unitat, sigui proletària o antifeixista, per a que sigui realitat cal que sigui feta per nosaltres.

La unitat no és manà providencial que baixa del cel pur als que estan en gràcia.

La unitat ha d'ésser feta pels proletaris i antifeixistes, que és dir per nosaltres, per éssers humans. No esdevindrà providencialment, ni ens la proporcionarà la rifa com sembla creure tanta de gent. Si la volem, hem de treballar-la, de forjar-la, de crear-la, de parir-la nosaltres. I no creiem pas que en sortirem de dur-la a cap en un bell no res i com qui fa caure una bitlla.

No. L'esforç haurà d'ésser llarg i gegantí; la lluita, perllongada i molt pesada.

No creiem tampoc que la unitat que veurem assolida, brollarà impecable, pura, perfecta de les nostres mans. El retocament, l'educació, la recreació que podem dir-ne, serà ben segur de més durada i molt més laboriosa que la mateixa gestació primera amb el corresponent pari.

I potser si podria mai parlar-se de valors pròpies en la unitat, seria precisament en el sentit d'ésser resultat de la nostra essència, de les nostres virtuts i dels nostres defectes.

Per a que la unitat esdevingui pura, recta, resplendent, perfecta, quanta de lluita i d'esforç heroic per a dignificar-se en els seus forjadors no han d'ésser necessaris!

Per altra banda, per a que la unitat, si volem que sigui guia per al futur, en comptes de conseqüència d'un passat lluminós, principi i no fi precisament de tota una epopeia, quans de propòsits ennoblidors i de conducta noble no calen en nosaltres després d'haver arribat a la unitat en el paper! Quanta puresa i claredat en els postulats, en les idees, en els sentiments i en les condües per a respondre a l'esperança unitarista!

De totes maneres, nosaltres sempre, la nostra trajectòria espiritual i material de cada dia, de cada instant, humanitat pura, que és la única certesa indiscutible, la única evidència categòrica.

RAZONARIO ANTIFASCISTA

Una también de las curiosidades que más llaman la atención del verdadero antifascista, del revolucionario cien por cien, del hombre que no se contenta con menos de un sentido verdaderamente racional para la vida y tiene para la misma una mirada independiente y una concepción sencillamente humana, es la forma general de concebir lo que se ha venido denominando economía de guerra por los antifascistas y, sobre todo por los revolucionarios.

Poco o nada parece que éstos sean todos pobladores de las diversas ramas en que aparece diversificado el socialismo, dada la poca afición que parecen sentir por lo social, las escasas preocupaciones de orden colectivo que les animan, i la forma misma de interpretar el socialismo y el colectivismo.

Quando se refieren al establecimiento de normas de organización más o menos parecidas al socialismo—y aún tan solo en algunos siempre muy escasos y no los más importantes generalmente, aspectos—para la economía, lo hacen tan sólo en nombre de la guerra, tratando así de justificar sus iniciativas con motivos considerados de fuerza mayor, ya que no de orden ideal.

Y lo que llama la atención es que sería perfectamente comprensible que esta aprensión la sintieran los partidarios de un orden político y económico que empieza por considerar como su base, que declara intangible, la propiedad privada y lo que se entiende por liberalismo económico; pero no se puede imaginar, una mentalidad hecha a la lógica, que esos escrúpulos los compartan—no ya los compartan, sino que fueron sus inventores—organizaciones sedicentes revolucionarias y ciudadanos sedicentes revolucionarios nada menos que en sentido social.

Pues la verdad es que todas las medidas que la guerra exigía, que exige más cada día, como condición previa para ser resistible primero y luego victoriable, con respecto sobre todo a la economía y que son, habrían de ser, forzosamente de orden social, no son interesantes precisamente como medidas de guerra, como norma circunstancialmente excepcional, sino porque responden al sentido mismo de lo revolucionario, de lo social, de la ideología socialista, en una palabra, en cuanto representa tronco común de realización para todas sus ramas.

Y no sería, por lo tanto, ponerlas en práctica una inconsecuencia, sino precisamente el dejarlas sin efecto.

Por lo menos para los revolucionarios de la llamada revolución social.

Treballem per la nova economia

Acabades les tasques del Ple ampliàt de València i de retorn als llocs de treball dels delegats al mateix, els quals han sentat les bases del que ha d'ésser la futura economia, tots tenim el deure de treballar per tal que els acords presos al Ple esmentat, donin dies florents a Espanya dintre de l'economia que els treballadors han creat amb l'afany de procurar al poble el benestar i la felicitat que la llei natural concedeix a tot ésser humà.

Molta és la responsabilitat contractada pels que sempre han negat personalitat al sindicalisme, titllant d'incapacitats per a dirigir l'economia als propis productors. Hem de demostrar amb fets el que som i fins on podem conduir al país. I això ho aconseguirem si cada un, des del lloc que li correspon, per imperatiu de la lluita que vivim, aconsegueix el mandat conferit per llurs companys de producció. No és hora d'entretenir-nos en qüestions de detall; el que hem de procurar és fusionar la massa que és producció en aquest cos orgànic que ha estat forjat d'acord amb la més perfecta intel·ligència entre tècnics i manuals. Un deure de consciència ens reclama consolidar les nostres posicions i a més del deure de consciència, la honradesa personal que tenim posada al servei de la causa antifeixista. Obrant d'aquesta manera, no dubtem que aviat s'aixecarà l'esperit dels que el tenen adormit i dels que encara ploreu

per la pèrdua del passat.

Els ulls dels sincers antifeixistes han de mirar vers el futur. I despetar aquest anhel de crear un nou estat econòmic i social, solament ho aconseguirem fortificant les posicions dels sindicats, podant tot allò que estigui desplaçat i que no correspongui al nou estat de coses i fent brollar la sava nova que ha d'ésser en el futur orgull dels treballadors espanyols davant llurs germans oprimits de tot el món.

Els treballadors es deuen a l'orientació general que dimana de l'organisme superior. Si surten contratemps, s'han de resoldre amb deliberació meticulosa des de l'interior de la producció, i, una vegada resolts, portar la solució donada a l'assemblea sindical. Si iniciem d'aquesta manera la reconstrucció econòmica d'Espanya, dintre poc temps serem invencibles, tota vegada que guanyada la guerra econòmica s'obindrà aviat el triomf sobre el feixisme. Triomf que serà nostre i al qual hem de consagrar totes les nostres activitats, sense esperar que sectors més o menys simpatitzants siguin els que ens indiquin de la manera que hem de col·laborar per a reconstruir tot el destruït per la sublevació feixista.

Tots a una, germans treballadors. Per la nova Espanya, per la unitat sindical, valoritzem les normes traçades per la Confederació Nacional del Treball en el Comici de València.

Sindicato de Profesiones Liberales

Constituido el Sindicato de Profesiones Liberales de Valls y Comarca adherido a la Confederación Nacional del Trabajo, hace un llamamiento a los trabajadores de uno y otro sexo consagrados a alguna de las mencionadas profesiones y que sientan inclinación por nuestra central sindical para que vengan a engrosar nuestro Sindicato.

Desde ahora cuentan con el organismo propio de clase donde encuadrarse perfectamente dentro del conjunto organizado de la clase trabajadora revolucionaria.

Hemos dado a nuestro Sindicato

de Profesiones Liberales carácter comarcal por que estamos convencidos que conviene de esta manera a la naturaleza de nuestro trabajo dada la forma en que, como consecuencia, nos vemos obligados a permanecer dispersos, sin posibilidades de formar Sindicato en cada localidad de nuestra respectiva residencia.

Cuanto lo deseen pueden dirigirse a nuestra Secretaría, Federación Local de Sindicatos Unicos de Valls o Federación Comarcal, para inscribirse o para lo que pueda interesarles.

PLANA CULTURAL D'ACCIO SINDICAL

Las consecuencias sociales de las grandes concentraciones de población

por Henri Decugis

La realidad social de nuestra época es innegablemente la gran aglomeración de los seres civilizados en las ciudades; domina y determina todas las otras apariciones. Sus efectos morales son de una importancia aún no sospechada por los historiadores. Nuestra civilización, la que desde la ruina del imperio romano se había convertido casi completamente en rural y permaneció siéndolo hasta terminar el siglo XIX, se convierte cada vez más en ciudadana e industrial.

Las labores campestres ya no constituyen la principal ocupación de los pueblos que se han puesto a la cabeza de la humanidad. A la tranquila vida de campo con su lento ritmo sucedió el movimiento febril y sin descanso de las grandes ciudades. La solariega casa de los campesinos fieles al terruño de sus mayores ha sido desplazada por las ciudades con sus gigantescas casas de departamentos, verdaderas babeles en las que se confunden y viven miles de personas de todas las clases, sexos y edades.

Estas grandes transformaciones no sólo han conducido a una revolución de las condiciones de la vida material de los seres humanos, sino también a una revolución de las almas y de los espíritus. En esto reside la verdadera transformación social que se operó en el transcurso de los siglos XIX y XX.

Reflexiónese tan sólo en que la población de Europa ha aumentado con increíble rapidez desde el comienzo del siglo XIX. Los 190 millones de europeos que había en 1800, se convirtieron en 514 millones en el año 1933. Paralelamente, la densidad de la población rural no ha aumentado mucho, más aún, hoy se encuentra en un período de rápido decrecimiento.

La población rural de Francia, que en el año 1846 representaba todavía el 76 % de la población total, ha bajado hoy hasta el punto de no representar más que el 49 %, o sea menos de la mitad de la población total.

En Bélgica, la urbanización ha avanzado más aún, las localidades cuya población no llegaba a 5000 almas, que en el año 1866 representaba todavía el 64 % de la población total, hoy, en cambio, no alcanza al 40 %.

Inglaterra, que ha sacrificado en forma más categórica su agricultura y ganadería en beneficio del enorme desarrollo de su industria y su comercio, no tiene más que un 20 % de población rural. Quiere decir que de cada 5 ingleses 4 viven en las ciudades y sus suburbios. El campesino inglés está en vías de desaparecer por completo.

El mismo rápido curso ha tenido en Alemania la emigración de la población rural hacia las grandes ciudades; hoy es tan sólo el 35 % de la población total, o sea poco más de una tercera parte, el

que vive en la campaña.

En todos estos países como también en Holanda, Austria y Suecia la gente abandona cada vez más los campos de labranza. La vida urbana domina a todos los países de civilización elevada.

La ciudad de Londres tenía en 1800 tan sólo 840.000 habitantes, hoy casi llega a los 6 millones. En el mismo lapso de tiempo la población de Berlín se elevó de 172 mil a más de 4 millones, y la de París con sus suburbios de 547.000 a más de 5 millones. Desde 1875 hasta 1923 la población de Moscú aumentó de 611.000 a 2.770.000 personas.

En los Estados Unidos de Norte América la urbanización tiene signos más característicos aún que en Europa. El hacinamiento en Nueva York alcanza a la enorme cifra de 14 millones de habitantes. Chicago ya ha sobrepasado los 3.370.000. En Sud América, Buenos Aires tiene 2.230.000 habitantes.

Tokio, en el Japón, tiene más de 5 millones de habitantes y Osaka casi 2.500.000.

En nuestra época como ya en la época del mayor desenvolvimiento de las culturas egipcia, asiria, griega y romana, las grandes ciudades atraen en forma irresistible a la mayor parte de la población. Y en todos los casos se trata de los más osados, de los más activos, de todos aquellos a los cuales la tranquila vida en las aldeas ya no satisface. Las ciudades se han convertido en los centros espirituales de la humanidad civilizada a pesar del vicio y la miseria que suponen en la presente organización social y demás circunstancias en que se desenvuelven.

Esta fuerte corriente de urbanismo ha sido causa de serias repercusiones externas que recién ahora se empiezan a comprender.

Una de las más importantes es, sin duda alguna, la nueva forma de organización del trabajo que ya se empieza a dibujar en la distancia y que, si bien es cierto que ha de tropezar con grandes dificultades para su implantación, a la corta o a la larga acabará por imponerse.

En primer término, el hecho de no poder prescindir de la agricultura, por ser indispensables sus productos para nuestra existencia, paralelamente al hecho de disminuir cada vez más el número de trabajadores agrícolas voluntarios, conllevará la necesidad de establecer el trabajo agrícola obligatorio, con más o menos amplitud referente al número y clase de ciudadanos a quienes comprenda en razón de las ideologías políticas imperantes y de las propias necesidades.

En segundo lugar, una mayor preocupación por parte de todos, tanto más cuanto mayor sea el número de los afectados por la obligatoriedad del trabajo en el campo, por ennoblecer dicho trabajo, haciéndolo cada vez más racional, más modernizado, motorizándolo y perfeccionándolo en todos sentidos.

Y finalmente, provocando seguramente un mayor impulso en la marcha científica de la bioquímica, tratando de hallar nuevos medios de producción normal de las substancias y frutos vegetales por procedimientos científicos, químicos y mecánicos, cuyos albores, ya conocidos, no pueden, por otra parte, ser más prometedores.

MES RESPECTE LECTURES

La setmana passada ens referíem a un dels aspectes que al nostre entendre cal tenir en compte per a les lectures, sobre tot pel que es refereix a la joventut.

Deixarem, ensems, obert el camí per a les paraules que passem a escriure avui, quan constatarem l'existència d'un altre aspecte, també de gran importància, que resumim en aquesta pregunta: què cal llegir?

Al nostre criteri, en aquesta pregunta hi apareix comprès un sentit pregon que no sabem si serem capaços de definir i encara menys de contestar.

Establir regles o lleis generals és sempre perillós i gairebé sempre poc aconsellable des del punt de vista verament humà.

Però no és demés, sinó tot el contrari, procurar establir principis que permetin la fixació de construccions reals i sòlides de caràcter personal.

Considerem que tan important com que la joventut especulativament, que el que li permeti la seva pròpia personalitat, la seva pròpia formació individual lliure, és també que no llegeixi, qualitativament, més que l'adient a aquesta mateixa formació, a la pròpia essència de cada individu.

Caldrà tenir en compte en aquest sentit, diferents aspectes, tots interessants.

Primerament: seria necessari l'existència d'una biblioteca seleccionada, relativament breu, el més concreta i sintètica possible, que permetés evitar una pèrdua llastimosa de temps en llegir llibres o parts de llibres completament superflus, innecessaris i fins, moltes vegades, perniciosos, per quan malmeten o atrofen l'afecció per la lectura.

Per altra banda, si volem air-ho d'una altra manera: amb el mateix temps que ara esmercem en la lectura de tres llibres, per exemple, en podríem llegir aleshores alguns més. Aspectes diferents i interessants d'ordre econòmic.

Segonament: selecció de temes i de maneres d'ésser tractats, amb explicacions preliminars o paral·lels moltes vegades. Cal tenir en compte l'interès que puguin despertar els llibres en els qui han de llegir-los. Aquesta qüestió de l'interès no pot negligir-se de cap manera. Però si cal tenir en compte que no suposa, ni de prop ni de lluny, fer concessions ni tractar d'adular cap mena de feblesa ni de tendència gairebé sempre perillosa. Aprofitar la capacitat d'interessar-se, de la joventut, i fins fer els possibles per a despertar-la, elevat-la vers les regions de vera cultura.

Duem dit, que les lectures poden tenir molta influència damunt l'individu. Cal procurar, per tant, que aquesta influència hagi d'ésser de la naturalesa corresponent a la més recta, racional i plena formació lliure de l'home o dona que llegeixi.

En una paraula: cal establir un pla pedagògic i ideal de lec-

El Japón traicionado

Por Luc Durtain

¿Habrá quien ignore que existe en el Japón, desde hace cinco siglos, desde el periodo Higashiyama, dos grandes estilos en el arte de disponer las flores?

El estilo «rikkyō», cuya disposición, primitiva y tradicionalista, era llamada «de las siete ramas»: «El corazón», «la cruz», «la rama en espera», «la rama que introduce»..., más tarde alcanzó nueve, y finalmente once ramas, con «la rama agregada»... y, por otra parte, el estilo «nageire», o el arte de desparramar las flores al azar, en el cual el buen gusto —como en toda obra japonesa— tenía, por supuesto, una función preponderante.

El célebre guerrero Hideyoshi no dejó nunca de practicar este arte entre dos batallas.

A fines de la era Tokugawa, en el siglo XIX, aparece un nuevo estilo formalista de preparar un ramo, el «tenchi-jin»; y el «nageire» que rebusca con exquisitez la naturalidad, se convierte en el «bun-jin-ike», que...

Pero ¡basta!... Incurriré, quizás, en una falta de tacto... Pero me atreveré, sin embargo, a preguntar ¿según qué estilo, el «rikkyō» o el «nageire», de este admirable y delicado Japón, fueron dispersadas en Shanghai las vigas y las piedras de las casas habitadas por inofensivos ancianos, niños y mujeres?

¿Conocéis estos finos proverbios japoneses?:

«Un simple roce de mangas puede originar un nudo».

«¿Saben, acaso, las golondrinas y los gorriónes lo que piensan el téñix y las cigüeñas?».

«O estas maliciosas expresiones?»:

«Un cenicero y un rico, cuanto más llenos, más «ucios» están».

¿Cualquiera de comprender todos los aspectos, des de los asuntos tratados en los libros, fins al biográfico, gràvats, etc., i que, naturalment, hauria de resoldre en la forma deguda qui tingues capacitat per a fer-ho.

«Cuando la rapacía fascista extingue sus cascos, incendiando hospitales y asilos, masacrando niños y ancianos por los campos de Etiopía, por las ciudades de España y dirige su proa hacia tantas partes, en complicitad babosa con los gobiernos lucrativamente patrióticos de muchos países; cuando la traición de un militarismo pagado con el sudor milenar de un pueblo, sirve para asesinar a ese mismo pueblo; cuando a las banderas de la cultura se ha pretendido hacerlas pavesas en las piras levantadas por las camisas pardas y negras; cuando al talento orientador de los hombres se le quiere convertir en crimen de delito común; cuando se quiere hundir a la humanidad en la guerra más salvaje de todas las edades; cuando la gran lucha de las masas trabajadoras con la naturaleza ha encontrado en su ruta el obstáculo de las clases fosilizadas en su interés individual; vosotros, compañeros, vais a recoger el clamor de los hombres libres, en un grito de clamor y de protesta, para advertir al fascismo retrogrado que así como en los relojes de los muros se puede tomar el pulso del tiempo, así deben haber medido ya en la lucha heroica del pueblo español el gran odio que encontrarán en todos los pueblos de la tierra; para advertirles que su imperialismo podrá comprar la materia muerta y corrompida de todas partes: clérigos y militares, pero nunca las fuerzas vivas de la humanidad; brazos que trabajan y cerebros que piensan.»

(De un mensaje de JORGE ICAZZA)

Ateneu Llibertari

La sessió de diendres passat

Continuant la tasca empresa, divendres passat parlarem del tema: «La llibertat de la dona i l'art».

Hom fa referència a la situació d'inferioritat social i política en que ha vingut tenint-se a la dona fins ara. A la privació que ha sofert la dona de personalitat social verdadera i de llibertat.

Hi ha qui entén per llibertat el llibertinatge. Però la diferència és fonamental. Mentre la primera ens ajuda a enlairar-nos, el segon ens revolca pel fang.

La dona ha gaudit dins la societat de molts menys drets que l'home. Per què l'home ha de tenir dret a exigir el passat a la dona i aquesta no a l'home?

La dona és la que ens concebeix i ens duu a la vida i si bé podem segurament parlar de naturaleses i forces diferents, és ridícul fer-ho encara de sexe feble i sexe fort. En el seu sentit, la dona és tant o més forta que l'home.

Dins la llar, la dona ha de gaudir dels mateixos drets i deures que l'home, tant en el sentit econòmic com en els demés que comporta la vida social i familiar.

Vàrem parlar de les amañones i de Safo, dues paralel·les, si bé diferents formes d'entendre el feminisme fins a les darreres conseqüències.

La dona té dret a viure la seva pròpia vida.

Creuen alguns que la dona no pot ésser lliure per que és, en si mateixa, esclava de la ignoància. Però fins és ent així, de vegades, també ho és en els homes i som els homes, que menem la societat, els que en tenim la culpa. Som els homes els qui les duiem per camins falços en comptes d'obrir per a la vida horitzons de veritat i de claror.

Passant al terreny de l'art, vàrem referir-nos a alguns personatges literaris característics en el sentit del moviment llibertari femení.

Primer Nora, personatge central de «Casa de nines» d'Ibsen. Hom ens explica la vida fàcil i dòcil de la llar de Nora fins al moment que la cruïra de la realitat enterboleix la felicitat fins aleshores viscuda. En la desconfiança, en el concepte, en els drets que alega el marit i que veu en ell, es dona compte Nora de la mentida de la seva vida passada. Tota la fe i la llibertat han radicats en el convenciment del marit de no ésser Nora més que una nina; una figura de fer bonic i endolcir la vida d'ell, sense ànima pròpia. Però quan aquesta ànima es manifesta, tot se'n va en orris. I és quan Nora es despenlla de la mentida d'un passat per anar a viure amb tota llur cruïra la llibertat, la veritat de la seva vida.

Segon personatge: «La Dama del Mar» del mateix Ibsen. La dona que anhela la llibertat, la volada per l'espai sense límits, i que ella mateixa clou les ales i tanca les portes quan veu que és aquell qui precisament ella creia el seu escarceller qui li obre, compren-

sí i generosíssim, tots els camins de la llibertat.

Tercer personatge: «Magda» de Sudermann.

La lluita entre la dona sincera i rectilínia i les tortuositats i hipocresia de la societat i la família. I, més endavant, entre la dona que s'ha fet a mossegades i esgarapades com qui diu una vida pròpia, i els que es creuen encara amb dret a hipotecar la seva dignitat, a endogalar la seva existència, a dominar el seu orgull.

La tragèdia del xoc entre dues concepcions antitètiques de la vida amb l'occident inexorable de la més falsa i més inhumana.

En resum, una jornada més de profit que ressenyem tot convidant altra vegada a augmentar la colla dels que ens practiquem en aquests exercicis de Cultura que venen cursant-se a l'Ateneu Llibertari.

JOAN AGUSTENC

VIDA MUNICIPAL

Extracte dels acords presos per la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Valls, en les seves darreres sessions

Resta assabentada la Comissió de l'Ordre de la Presidència de la

Generalitat, de data 4 del corrent (D. O. G. del dia 12) per la qual s'aprova el Padró Municipal elaborat l'any 1936 corresponent al Municipi de Valls.

A proposta de la Comissió de Foment i Serveis Públics, s'acorda concedir aigua potable de la que abasteix la Ciutat, a la veïna Rosa Vallverdú i Tarragó per a l'immoble número 14 del Raval Lenin, en les condicions establertes per la Corporació Municipal en la sessió del 4 d'agost del 1937.

Es llegida una comunicació de data 9 del corrent procedent del Servei del Patrimoni i Rendes de la Generalitat per la qual aquest organisme assabenta la Corporació Municipal com el ciutadà Josep M.ª Rosell Calbó, propietari de l'immoble número 19 de la Plaça Topete, d'aquesta Ciutat, no va ésser condemnat a l'embarg de les seves finques per la Comissió de Responsabilitats, sinó en compliment de Sentència executòria dictada pel Tribunal Popular número 2 a 15 de Gener del 1937.

Es llegida una instància, de data 14 del corrent, signada per Joan Fabregas, en nom i representació de la «Societat de Cabrers i Vaquers» d'aquesta Ciutat, sol·licitant l'oportuna autorització per augmentar el preu de venda de la llet de cabra i de vaca en la pro-

porció que s'hi esmenta, la primera es vendria a 3'20 pessetes el litre i la segona a 3 pessetes. Passa a la Comissió de Proveïments per al seu estudi i dictaminació.

A proposta de la Comissió de Proveïments és nomena la veïna Maria Clavé, per a substituir a Joan Mercadé i Inglés en el seu càrrec de regent de la Granja Avícola Municipal mentre aquest estigui complint els seus deures militars.

Resta assabentada la Comissió del Decret de Presidència de la Generalitat de data 10 de Febrer (D. O. G. n.º 49) que dicta les normes a que tindrà de subjectar-se la comptabilitat municipal en matèria de Proveïments; d'una Ordre de la Conselleria de Finances referent a la comptabilitat

de Proveïments (D. O. G. n.º 50) i d'una Ordre de la Conselleria de Justícia, per la qual a tots els Jutjats de Catalunya funcionaran els Tribunals de Subsistències i Preus indeguts en la forma que disposa el Decret del Govern de la República de 18 de Desembre 1938.

Així mateix resta assabentada la Comissió de la suspensió d'empleu i sou, imposada per l'Alcaldia, per un termini de quinze dies al funcionari David Sanromà, per irregularitats en el servei que prestava.

A proposta de la Comissió de Proveïments, s'acorda imposar una multa de 100 pessetes a l'industrial Llorens Plana Fortuny així com el tancament del seu establiment per un termini d'un mes.

Imp. E. Castells. - Telf. 186. - VALLS

C. N. T.

A. I. T.

Sindicat de la Indústria Fabril, Tèxtil, Vestir i Annexes VALLS SECCIO DE S'ASTRERIA

Es complau aquesta Secció en assabentar a totes les companyes mancades de treball, la constitució d'un taller Col·lectiu C. N. T. (Lina Odena, núm. 32).

LA JUNTA.

A TOTS ELS AGRICULTORS

LA COL·LECTIVITAT AGRÍCOLA DE VALLS,

fa avinent a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de planté dels acreditats horts de

PANTANO I CARME

Per encàrrecs a les oficines de la mateixa, carrer F. Macià, 14, 1.er pis, telèfon, 55, Valls

La Comissió

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE FUSTERIA MECANICA I EBENISTERIA

Estudis de projectes i pressupostos de tota mena d'obres en general.

CONSTRUCCIO DE CARROSSERIES, TAÜTS I NEVERES

Despatx i Tallers:

General Comerma, 18 i 22 - Telèfon núm. 173

Venda al detall de mobles:

Bonaventura Durruti, 20 (abans Baldric)

VALLS

RADIO TECNIA

Reparació garantida de tota mena d'aparells de RADIO amplificadors etc.

Preus limitats i ràpida entrega

CASA SALTÓ

BALDRIC, 38

VALLS

Transports Col·lectius

C. N. T.

A. I. T.

S'assabenta al públic en general que s'atmeten encàrrecs diàriament per

Reus Tarragona
Lleida Barcelona

TRANSPORTS GENERALS

Per encàrrecs dirigiu-vos al Garatge General del Transport. Telèfon 201 VALLS

C. N. T. Sindicat Construcció A. I. T.

SECCIO DE PINTORS COL·LECTIVITZADA

Pintura - Decoració - Rètols - Treballs Artístics

Carrer Anselm Clavé, número 32

(Davant plaça del Quarter)

TRANSPORTS COL·LECTIVITZATS

C. N. T.

TRACCIO SANG

A. I. T.

VALLS

Facturacions de tota classe, viatges locals i per carretera.

Despatx: { Passeig Pi i Margall. Telèfon 4
Estació Ferrocarril. Telèfon 5

Els diumenges restarà obert el despatx de 12 a 1 del migdia

ACCIO SINDICAL

Es necessari, per damunt de tot, que la conducta de la reraguarda estigui a l'alçada del sofer Exèrcit antifeixista que amb tant de sacrifici i tant d'heroisme s'està consagrant a la prova duríssima de forjar la victòria.

Comitè Local pro-robes d'abric per als combatents del Front DONATIUS REBUTS:

	Pts.	Cts.		Pts.	Cts.
Suma anterior	2.987	'85	Agusti Clariana Tous	25	'00
Jósep Mestres	5	'00	Josep Alegret	2	'50
Magi Bonet	2	'00	Josep Andreu	2	'00
Pauli Folch	5	'00	Josep Plana	5	'00
Martí Llombart	25	'00	Rafael Plana	5	'00
Anselm Gatell	1	'00	Antoni Coll	2	'00
X. X.	2	'50	Pascual Moreno	5	'00
Joan Mongay	2	'00	Francesc Plana	1	'00
Agusti Clariana Vallvé	10	'00	Joaquim Fonoll	1	'00
Alfred Padró	25	'00	Miquel Trenchs	1	'50
Josep Rafi	25	'00	Manuel Toda	5	'00
Francesc Andreu	2	'50	Josep Sanjuan	1	'50
Ferran-Salvat	10	'00	Francesc Llobera	1	'00
Josep Vives	5	'00	Joan Rius	2	'25
Josep Garcia	25	'00	Josep Rossell	5	'00
Joan Isern	5	'00	Carles Soberano	1	'00
Marià Pastor	5	'00	Jaume Oliva	1	'00
Josep Martí	5	'00	Amadeu Orries	1	'00
Joan Albaigés	5	'00	Francesc Girona	1	'00
Joan Marcellí	5	'00	Francesc Robert	1	'00
Ramon Espanyol	10	'00	Josep Gibert	2	'50
Joan Roig	1	'25	Lluís Monfort	5	'00
Nicanor Odena	1	'25	Antoni Castrillo	5	'00
Ramon Bové	1	'00	Ramon Freixes	2	'50
Salvador Miracle	10	'00	D.	2	'00
Josep Oliva	5	'00	Medard Castejón	5	'00
Josep Vidal	5	'00	Joan Toda	5	'00
Antoni Bosch	25	'00	N. N. N. N.	5	'00
RADI Masllorens	10	'00			
Josep Vergés	5	'00	Suma i segueix	3.333	'10

Pleno de Sindicatos y Colectividades C. N. T. del Alto Campo

Motivado por las circunstancias, fué convocado urgentemente para la noche del lunes último, día 28 de febrero, un Pleno Comarcal de Sindicatos y Colectividades C. N. T.

Leída y aprobada el acta del Pleno anterior, se procede al nombramiento de mesa de discusión para el presente, recayendo la Presidencia en el compañero Avellà, Secretario del Comité Comarcal, y siendo nombrado Secretario de Actas el compañero Poblet, del Sindicato de campesinos de Valls.

El compañero Avellà informa de la situación por qué atraviesa la organización confederal de nuestra comarca y el desenvolvimiento, lleno de incidentes y anomalías en estos últimos tiempos, de nuestras Colectividad de Campesinos.

Invoca la buena voluntad de todos y la necesidad colectiva y orgánica de hallar una salida a la actual situación, dirigiéndose por el camino de la dignidad y la cordura y de mejoramiento en

todos sentidos en beneficio de nosotros mismos y del ideal.

Señala la necesidad de trazar un camino, de señalar una pauta que sirva de norma al desenvolvimiento de las Colectividades, evitando así anomalías e incidentes siempre peligrosos y desagradables.

Compartiendo el Pleno el mismo criterio del compañero Avellà y a propuesta de éste, se procede al nombramiento de una ponencia que redacte un dictamen en el sentido expresado, nombramiento que recae en la Delegación de Plá de Cabra y el compañero Gomis de La Masó.

Acto seguido se pasa al segundo punto del orden del día referente al nombramiento de Secretario de la Comarcal confederal y de Campesinos, por estar comprendido el compañero Avellà, que ha venido desempeñando dicho cargo hasta el presente, en el cupo militar de 1929, que acaba de ser llamado a filas.

Después de algunas manifestaciones de diversas delegaciones

en el sentido de poner de relieve la gran importancia del cargo en cuestión y la necesidad de que el compañero que lo desempeñe ofrezca todas las garantías de hacerlo debidamente, queda nombrado Secretario Comarcal de Campesinos el compañero José Piñas.

Pero como se trata también de la Secretaría comarcal Confederal, algunos delegados intervienen, abogando unos por que sea el mismo compañero Avellà, aún desde su puesto en el Ejército, el que siga desempeñándolo; pero, otros opinan que esto es materialmente impracticable si bien todos desearían que no lo fuese, al menos en el presente caso, y que puesto que los dos cargos son compatibles y perfectamente desempeñables simultáneamente, lo mejor es que el mismo compañero Piñas se haga cargo de las dos secretarías, que, al fin y al cabo, se complementan.

Así lo acuerda el Pleno, pero el compañero Piñas manifiesta que si bien él acepta en principio en calidad de militante disciplinado puesto que como tal se debe a la Organización Confederal, hay que reconocer que se debe también a la Colectividad Campesina de Valls, de la que forma parte y de la que es actualmente Secretario, y condiciona su aceptación definitiva a lo que acuerden sus compañeros de la Colectividad una vez en conocimiento de lo acordado por el Pleno.

Este acepta lo manifestado por el camarada Piñas y se da por resuelto, de momento por lo menos, este punto.

Se acuerda también que, para dar más fuerza moral al nombramiento que acaba de hacerse, los Sindicatos de la Comarca contesten dentro de un plazo de 15 días, diciendo si lo aceptan o no.

El compañero Avellà recomienda a los delegados que se procure en cada localidad que los compañeros que no poseen y deseen tierra para trabajar procedan a solicitarla lo antes posible de la Junta Municipal Agraria.

Asimismo presenta al Pleno la sugerencia de que sería necesario en adelante que a los Plenos de Colectividades asistiesen las industriales juntamente con las campesinas en bien de la compenetración y del provecho común en nuestras actividades económicas y sociales.

El Pleno hace suya dicha sugerencia y se manifiesta tomando acuerdo en el sentido de lo expresado por el compañero Avellà.

Después de encarecer a todos los compañeros que puedan haber sido o sean llamados a filas, que procedan en cumplimiento de su deber incorporándose a sus puestos en la lucha armada contra el fascismo, se clausura el Pleno, puesto que la tarea para que se ha procedido a reunirlos está terminada.

L'economia sindical, emanciparà els treballadors

Hem insistit maintes vegades i insistirem una vegada més, en declarar públicament que el pervindre d'Espanya perteneix al sindicalisme. Als sindicats incumbeix la missió històrica de restaurar tot el destruït pel feixisme. Són els treballadors organitzats els cridats a regir els destins de la humanitat. Oposar-se a l'avanç proletari en el sentit orgànic de la gestió econòmica, és entestar-se en sostenir un realisme equivocat i fatal de base. Dintre del sindicat tot és possible. Es l'economia sintetitzada en un nou ordre social el que representa el sindicalisme. Pel que es refereix a Espanya, el sindicalisme ha superat la lluita de classes. Ha entrat de ple en l'administració econòmica de la nació.

Per això insistirem una vegada més, en cridar l'atenció dels poders públics per tal que aquests des de llurs esferes facilitin l'ascens social i econòmic d'Espanya vers els nous camins assenyalats amb anterioritat pels homes de clar enteniment i d'un sincer humanisme.

Desapareguda la lluita de classes entrè els patrons i els obrers, no existeix altre termenig que el respecte mutu de cada u en el concert de la producció i l'equitativa igualtat en el consum.

Pel fet insurreccional del feixisme desaparegueren vells prejudicis i vells motils d'institucions ja caduques creades a imatge i semblança del capitalisme. Si els obrers en l'ordre social i econòmic no han pogut superar-se, com era llur desig i l'aspiració dels qui foren mestres en l'economia sindical, s'ha de culpar als obstacles trobats en el camí i a la indiferen-

cia dels obrers dels estaments oficials.

La lluita entaulada a Espanya, és de vida o mort. Així ho han proclamat tots els antifeixistes. I així tots hi estem d'acord. Per aquest fet entenem que ha de viure amb un nou calor, amb braó inèdit i insospitat fins a la data, un nou ordre social, i a nova economia. I aquesta no pot ésser altra que la que porta en llurs entranyes els principis del sindicalisme revolucionari. Aquest representa l'evolució perennal i continuada de totes les coses que en la vida tenen una utilitat. En llur avanç constant, rebutja materials que en altre temps hauria aprofitat, creant mètodes nous per que llur solidesa han de servir de base fonamental no solament al que ha d'ésser la nova Espanya, sinó també de cara a la societat futura.

Per mitjà del sindicat, tots els productors arribarem a aconseguir el màxim de benestar amb el mínim d'esforç. Dintre de l'economia sindical no serà possible que les plantes paràsites puguin sobreviure.

Tots els productors tenen en el sindicat el seu lloc assenyalat, d'acord amb llurs aptituds físiques i professionals, i obtenint de llur esforç el màxim de rendiment, sense lesionar, però, els interessos de la col·lectivitat.

En aquesta hora tràgica que vivim, és necessari que tots ens donem compte de la importància vital dels sindicats. Per això recabem de tots els treballadors de bona voluntat, que s'incorporin sense pèrdua de temps, al moviment de reconstrucció econòmica d'Espanya, patrocinat per la Confederació Nacional del Treball.

ATENEU LLIBERTARI

CURSETS TEORICS ELEMENTALS

Els dilluns: Nocions d'Àritmètica i Geometria.

Els dimarts: Nocions de Gramàtica i Pràctica Literària.

Demà, divendres, dia 4 de Març:

Lectura comentada d'una obra dramàtica social

A E

ARCHIVOS ESTATALES